

Úřad pro ochranu hospodářské soutěže třída Kpt. Jaroslava 7. 614 00 Brno	
Došlo:	27-02-2008
Číslo:	04655/2008/310
Přílohy:	32938/08 Mgr. Křížek

ČESKÁ REPUBLIKA

USNESENÍ

Ústavního soudu

Ústavní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Ivany Janů a soudců Františka Duchoně a Vojena Gütlera o ústavní stížnosti stěžovatelů **1. D.I.S., spol. s r. o.**, se sídlem Křížíkova 2960/72, 612 00 Brno, IČ: 469 75 616 a **2. Angerlehner Hoch- und Tiefbau Gesellschaft m.b.H.**, se sídlem Obere Landstrasse 19, 4055 Pucking, Rakouská republika, obou zastoupených Mgr. Radkem Pokorným, advokátem se sídlem Karolíny Světlé 301/8, 110 00 Praha 1, proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 13. 8. 2007, č. j. 62 Ca 34/2007-129, **takto:**

Ústavní stížnost se odmítá.

Odůvodnění:

Ústavní stížností se stěžovatelé podle zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o Ústavním soudu“), domáhali zrušení usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 13. 8. 2007, č. j. 62 Ca 34/2007-129, který podle jejich názoru napadeným rozhodnutím porušil práva stěžovatelů garantovaná čl. 2 odst. 3 a čl. 90 Ústavy České republiky (dále jen „Ústava“), čl. 2 odst. 2 a čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) a čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“).

Z předložené ústavní stížnosti, přiložených příloh a z vyžádaného spisu Krajského soudu v Brně sp. zn. 62 Ca 34/2007 Ústavní soud zjistil, že žalobou podanou dne 9. 7. 2007 se stěžovatelé domáhají u Krajského soudu v Brně zrušení rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 17. 5. 2007, č. j. R082/2007/02-09363/2007/310-Hr, a rozhodnutí téhož úřadu ze dne 12. 2. 2007, č. j. S342/2006-02829/2007/530-Va/AB, ve věci veřejné zakázky nazvané „Břeclavsko – rekonstrukce a výstavba vodohospodářské infrastruktury v povodí řeky Dyje – část B“. Stěžovatelé žalobu současně spojili v souvislosti s napadeným usnesením Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 17. 5. 2007, č. j. R082/2007/02-09363/2007/310-Hr, s návrhem na přiznání odkladného účinku správní žaloby podle § 73 s. ř. s. a -

v případě, že soud nebude moci přiznat žalobě odkladný účinek - s návrhem na vydání předběžného opatření podle § 38 s. ř. s.

Krajský soud v Brně usnesením napadeným ústavní stížností návrh na přiznání odkladného účinku žalobě směřující proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 5. 2007, č. j. R082/2007/02-09363/2007/310-Hr, zamítl (výroková část I.) a návrh na vydání předběžného opatření odmítl (výroková část II.).

Stěžovatelé v ústavní stížnosti v podstatě Krajskému soudu v Brně vytkají, že se jejich konkrétními argumenty nezabýval, napadené usnesení řádně neodůvodnil a že nezákonným způsobem interpretoval ustanovení § 38 odst. 3 s. ř. s., na základě čehož odmítl návrh stěžovatelů na vydání předběžných opatření. Další námitky směřovaly k tomu, že krajský soud v právně totožné věci č. j. 62 Ca 12/2006-25 návrhu na přiznání odkladného účinku správní žaloby, resp. vydání předběžného opatření vyhověl; napadené usnesení je tak prý v rozporu se zásadou legitimního očekávání a předvídatelnosti a transparentnosti rozhodování soudů. Stěžovatelé na podporu své argumentace odkázali na rozhodnutí Ústavního soudu vydaná pod sp. zn. III. ÚS 84/94, I. ÚS 593/04, Pl. ÚS 48/95 a IV. ÚS 690/01.

Ústavní soud vzal v úvahu stěžovateli předložená tvrzení, přezkoumal ústavní stížností napadené rozhodnutí a dospěl k závěru, že ústavní stížnost je zjevně neopodstatněná.

Ústavní soud opakovaně judikuje, že není vrcholem soustavy obecných soudů (čl. 81 a čl. 91 Ústavy), tudíž není ani řádnou další odvolací instancí, a proto není v zásadě oprávněn zasahovat bez dalšího do rozhodování těchto soudů. Tato maxima je prolomena pouze tehdy, pokud by obecné soudy na úkor stěžovatele vykročily z mezí daných rámcem ochrany ústavně zaručených základních práv či svobod [čl. 83, čl. 87 odst. 1 písm. d) Ústavy].

Ústavní stížnost směřuje proti rozhodnutí, kterým byl návrh na přiznání odkladného účinku zamítnut a návrh na vydání předběžného opatření odmítnut. Ústavní soud se k charakteru rozhodnutí o návrhu na přiznání odkladného účinku žaloby vyjádřil mimo jiné v nálezu sp. zn. III. ÚS 156/05 (in <http://nalus.usoud.cz>); uvedl, že rozhodnutí o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě je rozhodnutím dočasným a nijak neovlivňuje průběh samotného řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu. Jde tedy o rozhodnutí, jež má do doby konečného rozhodnutí ve věci zatímně zajistit poměry účastníků tak, aby nebyl ohrožen výkon vlastního soudního rozhodnutí. Ústavní soud je proto oprávněn se jen přesvědčit, zda obecný soud při rozhodování o přiznání odkladného účinku a o vydání předběžného opatření postupoval ve shodě s čl. 36 odst. 1 Listiny, tj. stanoveným zákonným postupem. K přezkumu reálné existence těchto podmínek není Ústavní soud oprávněn. Zákonná úprava postupu při vydávání rozhodnutí soudu podle ustanovení § 73 s. ř. s. vyžaduje, aby výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nenahraditelnou újmu, aby se přiznání odkladného účinku nedotklo nepřiměřeným způsobem nabytých práv třetích osob a aby nebylo v rozporu s veřejným zájmem. Tyto okolnosti je soud v rámci řízení povinen zvážit.

Po přezkoumání obsahu napadeného rozhodnutí Ústavní soud neshledal, že by vykazovalo prvky svévole (čl. 1 odst. 1 Ústavy); neshledal tedy porušení práv

stěžovatele v rovině práva podústavního, nalézající odraz v relevantním zásahu do jejich ústavních práv. Krajský soud v Brně se návrhem stěžovatelů podrobně zabýval a v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, na základě jakých úvah dospěl k závěru, že podmínka nenahraditelnosti újmy není splněna (§ 73 odst. 2 s. ř. s.). Jak krajský soud dovodil, samotný fakt, že k realizaci veřejné zakázky (resp. k protiplnění za tuto realizaci) má být použito finančních prostředků z fondů Evropské unie, stejně jako důsledky případného úspěchu žalobců při projednávání této právní věci *in merito*, nepředstavují nenahraditelnou újmu. V daném kontextu dále zdůraznil, že stěžovatelé zůstávají ve svém návrhu v rovině hypotéz. Krajský soud rovněž poukázal na základní smysl institutu odkladného účinku a návrh zamítl. Za situace, kdy bylo možno odkladný účinek přiznat – pokud by byly splněny podmínky ustanovení § 73 odst. 2 s. ř. s. - pak krajský soud aplikoval ustanovení § 38 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. a návrh na vydání předběžného opatření odmítl.

Stěžovatelé ve své argumentaci zcela opomíjejí, že se v posuzovaném případě jedná o instituty přiznání odkladného účinku žaloby a vydání předběžného opatření. Oba tyto instituty mají mimořádný a dočasný charakter, kdy v případě vyhovění návrhu soud před vlastním rozhodnutím ve věci samé prolamuje právní účinky pravomocného rozhodnutí správního orgánu, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není jako celek zákonným postupem zrušeno. Přiznání odkladného účinku je proto vyhrazeno pro ojedinělé případy, které zákonodárce popsal slovy o „nenahraditelné újmě“. Pokud se týká vzájemného vztahu předběžného opatření a odkladného účinku žaloby, ten vyplývá z ustanovení § 38 odst. 3 s. ř. s., podle jehož dikce je návrh (na předběžné opatření) nepřipustný, pokud lze návrhu na zahájení řízení přiznat odkladný účinek, což v obecné rovině možné bylo. Poněvadž je napadené rozhodnutí zatímní povahy, které může být v průběhu řízení změněno, popř. samotným rozhodnutím ve věci zrušeno, jeví se Ústavnímu soudu nepřipadný i odkaz na stěžovateli citovanou judikaturu Ústavního soudu.

Ústavní soud se neztotožnil ani s tvrzením stěžovatelů, že pokud stejný soud v jiném řízení přiznal žalobě odkladný účinek, je napadené rozhodnutí v rozporu se zásadou legitimního očekávání a předvídatelnosti a transparentnosti rozhodování soudů. Ústavní soud již v minulosti opakovaně konstatoval, že mezi základní principy právního státu patří neoddelitelně zásada právní jistoty. Její nezbytnou součástí je i legitimní předvídatelnost postupu orgánů veřejné moci, jež v praxi materiálně chápaného právního státu vylučuje prostor pro případnou svévoli (srov. nález Ústavního soudu ve věci sp. zn. II ÚS 329/04 In Ústavní soud České republiky: Sběrka nálezů a usnesení Ústavního soudu - svazek 36. Vydání 1. Praha : C.H. Beck, nález č. 39, s. 427 a násl.). Za porušení právní jistoty však nelze považovat případy, kdy soud v jiném řízení návrhu na přiznání odkladného účinku žaloby vyhověl. Jak Ústavní soud judikoval v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 87/06 (in <http://nalus.usoud.cz>): „Specifickým a nepostradatelným atributem soudní moci odůvodněným a také vyžadovaným čl. 4 Ústavy, podle kterého základní práva a svobody jsou pod ochranou soudní moci, jakož i čl. 81 a 82 Ústavy, podle kterých soudní moc vykonávají jménem republiky nezávislé soudy s tím, že soudci jsou při výkonu své funkce nezávislí a jejich nestrannost nesmí nikdo ohrožovat, je přitom nezávislost (srov. nález ve věci sp. zn. Pl. ÚS 7/02)“. Z uvedeného plyne, že namítané rozhodnutí je výsledkem nezávislého soudního rozhodování a stěžovatelé se mýlí, pokud mají za to, že soudy jsou povinny vždy rozhodovat stejně, byť se jedná o jiné případy.

Je nepochybné, že i na přiznání odkladného účinku žalobě a na vydání předběžného opatření jsou kladeny požadavky plynoucí z ústavního práva na soudní ochranu. To znamená, že vydaná rozhodnutí musí mít zákonný podklad (čl. 2 odst. 2 Listiny), musí být vydána příslušným orgánem (čl. 38 Listiny) a nemohou být projevem svévole (čl. 1 Ústavy a čl. 2 odst. 2 a čl. 3 Listiny). Tak tomu bylo i v této souzené věci. Jak vyplývá z vyžádaného soudního spisu, lze interpretaci uvedených procesních pravidel krajským soudem považovat za ústavně konformní.

K namítanému porušení čl. 90 Ústavy, který obecně soudům ukládá povinnost zákonem stanoveným způsobem poskytovat ochranu právům, Ústavní soud již nejednou judikoval, že citované ustanovení přímo negarantuje základní práva či svobody, neboť v podstatě upravuje jen principy činnosti soudů, byť s právem na spravedlivý proces (ve smyslu čl. 36 odst. 1 Listiny a čl. 6 odst. 1 Úmluvy), jehož porušení však nebylo shledáno, významně souvisí.

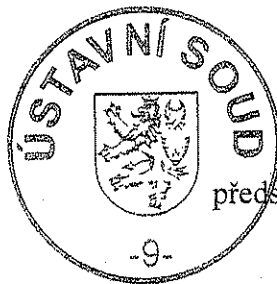
Proto Ústavní soud ústavní stížnost mimo ústní jednání bez přítomnosti účastníků usnesením jako návrh zjevně neopodstatněný odmítl [ustanovení § 43 odst. 2 písm. a) zákona o Ústavním soudu].

Stejně rozhodoval Ústavní soud ve zcela srovnatelné věci téhož stěžovatele pod sp. zn. IV. ÚS 2635/07.

P o u č e n í : Proti usnesení Ústavního soudu není odvolání přípustné.

V Brně dne 6. února 2008

Za správnost vyhotovení:
Jitka Kučná

Ivana Janů v.r.
předsedkyně senátu Ústavního soudu